

מלאכי

בין פטישים לבנו / שורד, כמו הלשון / בין השנים, שאף / על פי כן עודה מהללת"
(רילקה)

"הולך על פי תהום. קומתו קומת הרוח"
(אדוניס)

א.

רפוי ובלתי מכון כפה יֵשֶׁן נפתח מלאכי. נשימתו לעולם מסכסכת. עודו סבון בקוריו
עיניו ופיו בקעו מצפונו. מרפס ראשו לא יסגר ולא יברח כעיני נבהלים. מעולם לא
ידע דבר מדברי מלאכים וממלאכתם. תמיד היה כבדם של המלאכים.
שלוש מאות שנים אחר לדת מלאכי למד ללכת. רגליו דקות מפל דק, גופו אולי רק
גלימה נפוחת רוח. מלאכי אולי הולך ואולי הוא מלאכי רוח. פעמים מי גשם נוטפים
אל מרפס ראשו ונופלים דרכו. אהל חרף דולף היה גבוה וזהה לעננה.
כל העונות מטפלות בו. הוא נושא את העונות בגלימת גופו ולכן הוא בנן הטוב ביותר.
הוא אינו יודע מה בידי לברא, אינו שולט בכחו ובדבר מדברו. כל תנועותיו מטעות.
גדלו מגדל חיים וכל מסעו ריס.

ב.

מוצאי בחר השמרים.
יד תועה הנחה על תפח
ובצעה משהו אני.
שקע עיני כגמת אצבע.
מלאכי, מה לו חפץ
אם לא לפתח לעיני
את הרכס השחר
המתנפח, של כל עזבוני.

ג.

אלוהים, תקומתה בשסק.
כה קצרה העונה בה אינה נעלב.
ימים אחדים מפלת כתם
וזכר מהלך יתר ימים.

מִלְאָכִי, אַתָּה בַּד אֱלֹהִים,
הַנִּחַרְד? הַנִּכְוָה?
הַיִּשׁוּב הַנֶּס הַצָּהָב
הַצָּדִי כְּאַהֲבָה?

ד.

לִילִי צָפוֹף כְּשִׁיזוֹף
לֹא תִקּוּם עָלַי תִּקּוּמָה.

רַק מִלְאָכִי עָמִי,
סוֹרֵק תִּלְמִי זֶהָב
בְּעֵץ הַתְּרִדָּמָה.

ה.

מִלְאָכִי פוֹתַח אֵלּוֹן
לְשָׁנַי בָּדִים כְּפִשְׁקַת אֶשָּׁה.
שָׁמֶשׁ מַחְלִיקָה מִן הָאֵלּוֹן כְּתִינְקָת.
אֲשָׁרִי מִפֶּתַח־שָׁמֶשׁ
צָהָבָה מְכַל גַּס.
הָאֵמֶן בָּהּ, מִלְאָכִי,
כִּי אַתָּה בְּרָאָתָּ.

ו.

בֵּין מִלְאָכִי וּבִינִי
יָם שְׁלוֹם.
כָּל סְפִינּוֹת הָאָרֶץ אֵלֶיךָ, מִלְאָכִי,
כָּל מַפְרָשֵׁי הַשְּׁלוֹם
אֵלֶיךָ מִלְאָכִי,
תִּרְנִי סְפִינּוֹת הָאָרֶץ
בָּיִם הַשְּׁלוֹם לְבוֹא
בִּינִי וּבִינֶךָ, מִלְאָכִי,
מָה בִּינִי וּבִינֶךָ –
שְׁלוֹם שְׁלוֹחַ אֵלֶיךָ
מִמְּנִי, אָרֶץ שְׁלוֹם.

ז.

גופו גן –
הוא זומר בשניו את צפרניו
עד שקצו הצומח, המת מכל
נכון כשיר,

בקשי מלאכי שיר.

ח.

אנשי שיר
כל שעוכם מחפשים
אדם יותר
תמיד אדם יותר.
כורים שחרים
ולפעמים אלף כורים שחרים
אפלו בתאנה.

ט.

קרן בקעה במלאכי,
קול בלי גבה
חצב אחד לבן לאלוהים.

י.

אין אנו רויים
אלא ממך הקרח,
כי מזקיף קרח צונח
ממפולות הצפון
יבוא אלוהים
ברפיונו.